

11. szám.
Jul. 14-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sókféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. uj pénz; két évharmadra, azaz máj.—decemberi hóra 4 pft. vagy 4 ft. 20 kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

VI. kötet.

TERMÉSZET-HISTÓRIA.

Mikor a szarvorrú verekedni készül,
Orrán levő szarvát sziklán köszörüli;
Pánczélát felölti, kemény lesz a büri :
Igy várja magára a harcot vitézül.

Czethalok csatája jár nagy készüléssel :
Verdesik a tengert elébb farkaikkal,
Felsziják a vizet s fújják nagy szökéssel,
Fejét méregeti össze mindenik hal.

Majomesorda mikor hadakozást készít
Köveket gyűjt, magát fustélyllyal ellátja.
Csoportokra osztja harcsképes vitézit,
S haragos szándékát előre kiáltja.

Kutyamarakodást nagy morgás jelenti,
Elébb nagy szükségük van az ugatásra. —
— Az oroszlán — fekszik, farkát sem billenti,
Hanem azért mindig készen a csatára.

K—s M—n.

HOGY TETT SZERT V. JANCSI CSIZMÁRA?

V. Jancsi egy tüzről pattant magyar fiú, nevezetes egyéniség volt a régi jó világban Pesten, hova apja által jurateriára küldetett.

Régi jó világ volt az, mondom, melyben még az is megtörtént, hogy a fiatal ember apjától kapott néhány forintját, szépségesen elpuczolhatta a makaón, oly annyira, hogy még egy pár fejelés csizmát se vehetett belőle.

Egyszer Jancsi barátunkkal is így történt. Apjától kapott néhány forintnak egy éj alatt

nyakára hágott, pedig már a csizmasarkok olyan szépen félre voltak gyurva befelé, mintha egymás iránti kölcsönös vonzalomból minden perczen meg akarnák egymást puszizni. Azonban nem jött ő ezért zavarba, a lángész pokolban is lángész, feltalálja az magát mindenütt.

Egy reggel a kecskeméti utcán sétálgatott Jancsi barátunk, s valami ötlött eszébe; mire nagy kevélyen belép a „Két medvébe“ és szobát parancsol, s miután ott rangjához illőleg elhe-

Majus—augustusi teljes számokkal még szolgálhatunk.
A január—aprili számok már elfogytak.

lyezte magát, csenget a háziszolgának, hogy híjon neki egy susztert.

A suszter megjelent.

—Vannak-e szép kész csizmái, Herr majszter? — kérdé tőle.

— Akár száz pár.

— No hozzon néhányat, hadd válaszszak.

A majszter elhozta a csizmákat, melyek közül Jancsi barátunk kiválasztott egy párt, felpróbálván a lábaira.

— Ezt már szeretném, Herr majszter, de a jobb lábam kissé szoritja; üsse ezt az egyiket fára, és tiz órákor hozza el, akkor honn leszek.

A majszter örült a geschäftnek, s szaladt haza, fára ütni az egy csizmát, melynek párját ott hagyta Jancsinál.

Alig távozott a majszter, más susztert hívatott, kitől ismét egy párt kiválasztott, melynek egyikét szintén visszaküldte kicsaptatás végett és ezt fél tizenegyre rendelte magához.

De a lábtyü-művész távozta után ő kelme se várta be a tizet, hanem illaberek nádakerek el-

osont az új csizmákban, a szobáért is a nagyhangra bizván a fizetést.

Tiz órákor jön az egyik suszter. Koczog. Nincs senki. No majd haza jön, várakozom.

Fél tizenegykor jön a másik.

— Jó napot koma, — szólt az első: — hol jársz itt?

— Egy tensúrfinak hoztam haza csizmát. Hát te?

— Én is szintén.

— Ebbe a szobába?

— Ebbe.

— Én is ebbe.

— Te koma! nekem úgy tetszik, hogy ez a két csizma nagyon hasonlít egymáshoz, és a mi több az egyik jobb másik bal lábra való. Nem vagyunk mi rászedve?

— Bizon koma, mondasz valamit.

Pár órai várakozás után meggyőződhetek, hogy biz az úgy van. Ekkor elballagtak, búelfelejtésért egy halb szeitlira, szórván két oldalra a szakermertet.

Sz. J.

A m—csi birkák.

„Gyönyörű nyári alkony van. A hold ezüst tányérja teljes fényében úszik az égbolt azurkék tengerén, honnan a csillagok miriádjai, mint megannyi angyalarczok mosolyognak a földre le. A lég virágillatot lehel a mezőről danával haza ballagó munkások- és mindazoknak, kik ily nyári est bájaiért odahagyják a város nyomasztó és poros levegőjét. Az estharang megkondul, és imára szólítja a híveket. A leánysereg ajkairól elhangzó bűvös bájós népdal utóhangjait lengeti felénk a lágy esti szellő, mely előbb oly gyönyörű harmoniába olvadt össze a rétről felhangzó kedélyes béka-koncerttel. Gondoljuk még ehez a trücsök kifejezhetetlen báju czirpelését, és készen áll előttünk egy nyári est ezer kellemei és örömeivel.“

Ha én költő volnék, ily fellengős phrásisokban énekelném meg azon est szépségét, melyen Vidor Mátyás M. falu birája a pinczéből hazafelé ballagott, vagy is inkább baktatott, megterhelvén ott egész valóját azon isteni nedüből, melytől Noé apánk majd a falnak ugrott a régi jó patriárkális világban:

De mit mondok, hisz tán akkor
Falak nem is eksziztáltak;

A sátor volt egyedüli
Palotája ős-apánknak,

mondaná a költő. No de mi közöm nekem a költészethez. Térjünk a dologra.

Tehát mint mondam, Vidor Mátyás eö kigyelme jött a pinczéből egyenesen hazafelé; azaz, azt mégis nagy merészség volna állítani, hogy „egyenesen“, mert bizon ő eléggé czifrára czirkalmazta az országutat, már t. i. a mint a súly, fejét erre, vagy amarra billentette, minek aztán a lábak is kénytelenek voltak engedelmeskedni.

Elég az a dologhoz, hogy ilyenféle állapotban haladt ő egész a falu alá, hol a község közös legelője terül el, itt megáll hirtelen, szeméit kimeresztí, mintha valami szörnyüségés dolognak valóságáról akarna tisztába jönni, néz, néz . . .

— Ugy van — mormogá néhány percz mulva, — ugy van, az uraság birkája a község legelőjén. És mintha azon tudat, hogy itt meglehetősen zálogvátság forog kérdésben, s melyre jó nagyokat főg ihatni az érdemes kupak tanács, uj erőt adott volna lábaiba, sietett, de most már egyenesen ám, hazafelé. A mint a faluban a szélső csordás-lakot elérte, hol a kisbiró is lakott, bekiált az ablakon:

A magyar Tell Vilmos.

Tekintetes nemes nemzeti és vitézlett N. úr, nagy vadász volt a maga idejében, a mint ebbeli ügyességét következő eset által példásan be is bizonyította. Ugyan is nála a legnagyobb rémkép volt, ha valahogy házában tűz ütne ki, s szépen elterülő gazdasági épületei hamuvá válnának. Ennekokáért, a belső telkén való dohányzást a legszigorubban eltiltotta. Történt azonban, hogy vendégei valának, kikkel el vala foglalva, ezen alkalmat fia fel akarván használni, az udvaron rágyújtott, s mély beszélgetésbe eredt egy az udvaronlevővel.

Meglátja ezt valahogy az ablakon a házigazda, nagy hirtelenében előveszi szobája faláról a puskát s vendégeihez szólva :

„Meg kell menteni a házat“ (Tell Vilmos mondta a „házát“) minden tétova nélkül az ablakból célba veszi fia szájában levő kurtaszáru pipáját, s mindnyá-

jok nagy rémulésére eldurantja puskáját, és meg lett mentve a háza, s egy kis ijedelmet kivéve, fiának sem lett semmi baja.

Józsa Gyuri serfőzője.

Készen volt már a nagy serfőző-épület, kazán is, hordó is benne, csak épen még mester kellett volna hozzá, a ki a sert kotyvasztani bírja.

Jött első is, második is, ajánlgatni szolgálatát, de mindegyik azt kívánta, hogy adjon György úr árpát, abból azután majd lesz ser.

— De mennyköt adok, árpát! árpából én szalonnát tudok csinálni, ha a disznónak adom; csináljon kend sert *árpaszalmából*, sernek az is jó, majd biz arra vesztegetem az árpát.

A balgatag emberek pedig nem tudtak az árpaszalmából sert készíteni s odább álltak.

Egyszer jelentkezik egy magyar legény, hogy majd csinál ő sert.

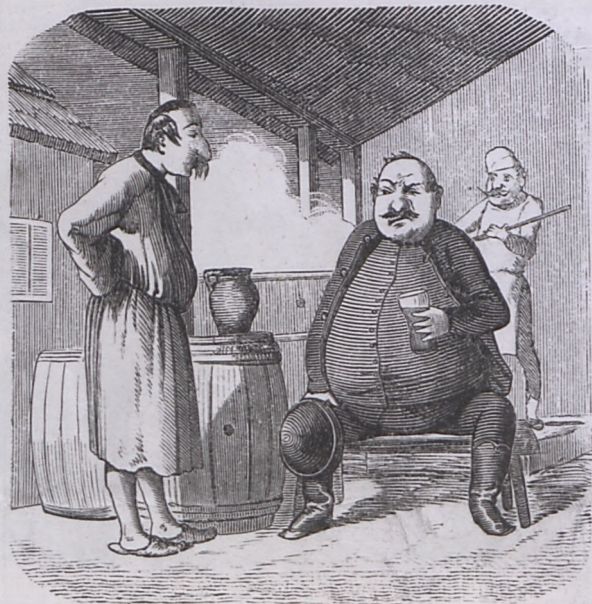
— Tudsz árpaszalmából csinálni?

— Hogy ne tudnék, csak ide vele.

Józsa Gyuri ezt azután adatott neki boglya számára.

Füstölt a katlan két hétig, rotyogtatták az üstben a holmit, végtére jelentik az úrnak, hogy kész már a ser. Sietett maga megkóstolni, hogy milyen? kitölt egy pohárral, behörpönt.

— Tyhűj, szedtevette, hisz ez olyan mint a *meleg víz*.

— Most igen, mert még meleg; — vigasztalá őt a serfőző, — de majd másforma lesz az, ha kihül.

— Hát akkor milyen lesz?

— Akkor olyan lesz, mint a *hideg víz*.

Kötelességemet tettem.

Két alumnus deákot a rector professor disznótorra, vacsorára hivatott. Elütötte három negyedét kilenczre; a dominék hazakészültek, a tanár úr oly szívesen marasztotta őket, hogy a dominék maradtak. Következett szombat, a két diákot kintmaradásuk miatt iskolai szék eleibe idézték, azok mentegetőztek, hogy azt a rector professor kértére tették.

— De dominék — szolt ez — az nem mentség, én mint házigazda kötelességemet tettem s az uraknak is kellett volna tudni kötelességüket.

Medárdus.

— Te cigány, miről nevezetes Medárdus napja?

— Hát ha Medárdus napján esik azs eszi, hát negyven estendeig mindik esik.

Mike csintetteiből.

A legnagyobb sárgarépák hazájában a tó kertekben igen szép meggyfa filagóriák vagynak, miknek nem csak az a kellemes oldala van, hogy árnyat tartanak, de gyümölcsözni is igen buján szoktak.

Mikét jobban érdekelte a zöld kunyhócskák emez utóbbi tulajdona. Mikor csak szerit ejthette, elszokogattott oda, meggyezgetni járni. Egy gyönyörű csendes alkonyatkor, ott puhogatta Mike a meggyet, midőn a csósz észreveszi. Sebten megy feléje. Mike figyelemre sem méltatja, hanem még egy kicsit meggyezget, azután beköszön, szépen, udvariasan a filagóriába, köszöni a szíves marasztást, de most menni kell, majd máskor inkább teszi tiszteletét.

Mind ezeket látva és hallva a csósz, a mellette elhaladó Mikének szerencsés jóéjszakát is köszönt, és hogy ugyan azt kívánhasson a kert urának is, a filagóriához ment, de majd leesett az álla bámultában, midőn ott egy árva lelket sem talált.

Hogy serkenté férjét szorgalomra a menyecske.

Megbetegszik hirtelen a fiatal menyecske, ki első férje elhunyt után egy derék ifjúhoz ment nőül. Ápolja, bántogatja, biztatja a férj, mind hasztalan, míg végre az asszony így nyilatkozik :

— Álmomban az első férjem jelent meg, s azt nyilváníta, hogy fel nem gyógyulok, míg oly vízben nem fürdöm, mely a szőlőmben betöredezett karó hegyek mellett forrott fel.

Nosza! neki megy a férj többed magával a szőlőnek, ássa, kapálja, úgy hogy ott bizony egy karó végecske sem maradt többé, de mikorára a fürdővíz felforrott, a menyecske is talpra ugrott mondván :

— Nem kell már nekem fürdő, nem vagyok én beteg, mert már a szőlőmnek sincs baja. Így serkenté férjét, kinek a könnyű élet nagyon is megtetszett, s a ki csak felületesen, mintha szakmányban dolgoznék, végezte ott kinnt foglalatosságát.

Én nem ettem rá gyufát!

Meggyuladt a falusi pórban a papramorgó. Mikor annak módja szerint eloltották benne, az oda csődült néptömeg közt levő helybeli lelkész korholja az atyafit :

— Hát kend disznó, minek iszik annyi pálinkát, hogy meggyulad benne.

— Instálom alásan — felel az élő Aetna — én nem tudom, micsoda gazember gyújtotta meg bennem, mert én nem ettem rá gyufát.

SZERELMI KÓLIKÁK.

IV.

Szerettelek vagy két hétig
De mióta úgy elpántolt
Majst' uram a sámfával
Szívem tőled messzepártolt.

Mért pántolt el majst' uram
Engem úgy az öklével,
Azért mert, hűtlen csábitó
Te mulatgatsz ő kemével.

Mit nyert Dratvavégi Szurok Jónás az urias beszéddel.

X. páter jókor akart a néppel bucsúra menni, de előtte való napon dinnyekörüli foglalatosságban két pár csizmát sárczott el annyira, hogy azokban egy lépést sem tehetett. Késő estve jutott eszébe elküldeni fentisztelt lábtyú művészhez, hogy több hét óta ígért új csizmáját hozza el, de rögtön. Dr. Szurok Jónás visszaüzenté, hogy még pitymallat előtt maga viendi haza, annál is inkább, mert ő is szándékozik részt venni a bucsún. Reggel aztán szépen elment a nép öt óra tájon; a páter mérgeledött, hogy otthon kell maradnia, végre 8 órakor kompareál Szurok Jónás uram, s a késedelmet úriás beszéddel (mi neki gyakorta igen jól ütött ki) akarván helyreütni, ily szónoklattal nyújtá át a csizmát az anélkül is haragvó páternek.

— A csizmát szokás szerint elkészítvén, kisámfáztán, de a száradás mulhatlan kellendősége miatt el nem hozhatván, reggelre kelvén, a mint illik felöltöztvén, megmosdván és nem késvén a kivánt csizmát legalázatosabban átnyujtani, nem különben az árát is rögtön követelvén.

A páter nyugodtan hallgatta végig. Akkor a csizma átvétele helyett Szurok uramnak azon testrészt, melyet némely vászoncseléd cinóberezni szokott, oly hatalmas manu-própiát nyomott, hogy a szemei szikráztak belé, (Haragos András megnyugtatóására jónak látom megjegyezni, hogy nem a páteréi szikrázának vala) mondván:

— A csizma illendő árát elvévén, ezen házból rögtön kitakarodván, és soha annak küszöbét át nem lépén!

Erre aztán Szurok Jónás is tudta, hányat ütött az óra, és a páter is megengesztelődött kissé.

X. juhászbojtár boldog napja.

Abban az időben, midőn honunkban is elkezdtek már a különben is jó kedvet adó bort megegetni, hogy nagyobb részegítő erőt nyerve, az embert annál hamarabb leteritse, élt a Bakonyban egy jósorsú juhászgazda, ki dolgainak végeztével bebetekintgetett a városba, hogy ott a borral már meg nem elégedő gyomrát valami gyönyörködtetőbbel áztathassa. Igen gyakran bevetődött egy szurdikba, hol egy privilegiált zsidó a szerinte isteni nectárt, az akkori időben még nem általánosan ismert s *alamáziának* nevezett pálinkát méregeté jókedvű klientséi számára.

Juhászunk paradicsom boldogságát élvezé e fölséges kortyok nyelegetése közt, s estére kelve, annyira boldog állapotban lelé magát, hogy a különben igen széles utczák borzasztó keskenyeknek tüntek föl előtte. Ily irigylendő állapotban tanyjára érkezve, persze vége hossza nem volt amaz isteni alamáziát magasztaló szónoklatoknak.

Elragadtatva hallgatá ezeket bojtárjainak egyike, ki is ugyanazért fölteve magában; hogy legelső alkalommal

megizlelendi ama boldogságot, melyben gazdáját többször irigy szemmel látá, s magának jó napot csinálánd, Alkalom ennek kivételére nemsokára véletlen ajánkozott, midőn juhászunk fokosával egy alvó nyulat szólította ki az élők sorából. E diadaljellel, mint föltett célja elérésére szükséges eszközzel fölfegyverkezve, a városnak tartott, hol is a legelsőtől, kivel találkozott, a balul megjegyzett *kalamáziás* szurdik után tudakozódott.

A megszólitott jámbor atyafi azt vélé, hogy juhászunknak kalamászra van szüksége, miért is őt egy közeleső füszeresboltba utasítá. Juhászunk dobogó szívvel lépett a mutatott boltba s nyuláért kalamáziát kért. A kereskedő örömmel tölte meg számára egy bögrét, mit a juhász azonnal élvsovár ajkaihoz emelt.

A kereskedő megdöbbenve nézte e műtétet s ijedében csak akkor kiálthata juhászunkra, midőn ez már egy jó kortyot nyelt le a vastagon folyó italból.

Kölcsönös felvilágosítások után rájött a kereskedő, hogy juhászunknak nem kalamászra, hanem alamáziára fáj a foga.

Ez is elég nagy.

A diák először volt legatióban, az istenitisztelet sokáig tartván, akkor érkezett az ebédhez, midőn már a leves félre volt téve.

— Hozd elő azt a levest — szólítá a házinő az asztalnál szolgáló cselédet; — a cseléd azt osztókanállal együtt a legatus eleibe helyeztette. Ez jelen lenni gondolván azon időt, midőn társai biztatása szerint „nagy kanállal eszik“, használatba vevé az osztókanalat.

— Hozz másik kanalat — rivalla a házinő a cselédre.

— Köszönöm: ez is elég nagy — mentegetődék a legatus úr.

Borkoresolyák.

X—ben a tisz. káplán úr leczkéket tartott az iskolázatlan cigánycsaládoknak, hogy őket a vallásra oktassa. Leczke alkalmával bemegy a rendes lelkész is hozzájuk, hogy meglássa valjon ragadt-e már valami rájuk? Megszólít tehát közölök egy fiatal házast :

— Édes fiam! mondd meg nekem, mi a külső jel a keresztségben, mi az a mi nélkül nem lehet keresztelni? A cigány gondolkozik de nem felel.

Erre a lelkész kezdi neki magyarázni : hogy a természeti tiszta víz a külső jel s víz nélkül nem lehet keresztelni.

Mire a cigány nagy gyorsan így válaszol :

— De édes főtisztelendő atyám uram! ott lehet a vizs akár özsönnel, ha kis gyerek nincs.

Nem volt pénze a huszárnak, még csak egy vedlett krajczár sem; egyszer szép gondolatja jön; összeüti bokáját s kér a pajtásától egy szép fehér koronás tallért, azzal az ígérettel, hogy visszaadja nemsokára, csak elmegy egy kis időre valahová. El is ment néhány kalmarboltba így szólván :

— Uraim! ugyan ki adta nekem ezt a tallért egy hónappal ezelőtt.

Erre a szavakra egy izraelita kapván a könnyű geseften, előáll és mondja :

— Én adtham khatuna urahmnakh azth a phinzth.

— Na köszönöm, — mond az elmés huszár — itt a tallér, de a zálogba adott aranyórámat most adja vissza.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Igen sok magyar úr emlékkönyvébe.

Ütem rakott asztalodnál :
Borod igen jó vala ;
Hogy *pinced* legjobb rendben van :
Meggyőződtem általa.

Utaztam a szekereden,
Megnéztem az *aklodat* :
Gyönyörű szép a ménesed,
Van sok telivér lovad.

Dohányod jó, — *pipartartód*
Valóságos muzeum .
Az ember nem is sejtene
Ennyi műkincset falun.

Feleséged, leányaid
Zongoráznak gyönyörűn,
Fegyvertárad kincseinek
Az ember szive örül.

Ekéd, szántóvető géped
A korral szépen halad,
Minden sportsman kifogásán
Túl van *kopód, agarad*.

Angolkerted üvegházad,
Növényzeted ezernyi ;
— De *könyvtárt* — az egész háznál
Nem bírtam felfedezni.

Egy angol utazó naplójából.
K—s M—n.

— Sokféle megtiszteltetésben részesült már e lapok szerkesztője vidéki utazásai közben; de olyan eredeti módban sehol sem fogadták, mint szülő városában Komáromban. A mint betette a lábát a városba, kérdőre fogták, hogy mit tud arról a *zsványbandáról*, a melyik itt a környékben egy gazdag bojár utazót kirabolt? Jó szerencse, hogy akadt ismerősre, a ki jót állt felőle, hogy igaz járatbeli ember. Ilyen *óvatióval* sem igen fogadtak még utazó szerkesztőt!

Óvástétel.

Ezennel óvást teszek, hogy én ezen versemben :

Elkeseredésében

Mi telhetett tőle ?

Nagyot ütött botjával

A szamar fejére,“

legkisebb célzást sem akartam kiejteni a legújabb nápolyi eseményekre, in causa „*furkósbol contra Brennier*.“

Petőfi.

Fordul a világ !

Ezelőtt négyszáz esztendővel azon diadalmaskodtak a mszyarok, hogy *Báthory* győzött s a *török* vesztett; most meg íme a kálvinisták azon örülnek, hogy *Báthory* vesztett s *Török* győzött.

Egy betű különbség.

Azt hirlik, hogy *Dobsa* lesz a színházigazgató.
Hanem aztán *Dobse* ne legyen!

Ismerős szó.

Egy kollegánk', ki elháríthatlan akadályok miatt *Budweisban* tartózkodik, írja egy ismerősének :
„Barátom, huszonöt forintot kapok havonkint, de quid hoc ad *tantam sitim* ?

R é b u s z.

HA

Ama bizonyos csizmadia beszélgetései az ő feleségével.

— (Hogy én magyaroznám meg neked, mi az az *annexio*?) Az *annexio* nem más, mint mikor a *frakknak* a *sészlijét* levágják, keresztbe fordítják s *dolmányle-fentyűnek* két oldalt megint odavarrják; a *status területi épsége* nem változott ugyan meg általa, csupán csak a viszonyok alakultak másképp s az egyes részek közötti egybenfüggés szabályoztatott más rendszer alapján. A *zsebek*, mik az előtt *hátlak* voltak, *befelé* fordítva és *tubákos pixissel* tele, most *előre* jönnek, nyilvánosság elé, és *dohányzsacskóval*, piros szegélyű kendővel s más efféle *trikolorékkal* fellebogóztatnak; a *sima fekete gombokra-tiát* felváltva sűrű fényes *pitykealkotmány* és senki sem mondaná, hogy ez a *Victóriadolmány* valaha *Emilia* vagy *Cicilia* volt. (Hogy ki legyen ez a két kisasszony, Emilia meg Cecilia?) Legelőször is instállak alássan, ezek már nem kisasszonyok, mert ezek már férhez mentek. Az egyik ugyan már *meg is esküdött*, de a másikat csak úgy *szóktették el* s még ezen nincsen a *copulatio* végrehajtva; ámbátor én már *ilyen* állapotban nem kérném vissza a *kedesétől*. Mindketten *nagybátyjaik akarata* ellen választottak férjet, az egyiket *ki is tagadták*, a másiknak azonban egészen kiadták *apai anyai jussát*, még *kezére való smukkot* is kapott és *drága gyöngyöket*, nagyokat mint egy bomba; némelyik a hova leest s eltörött, *belekerült* százezer forintba. Az *atyai áldás* is útban volt már, hanem elkésett; ellenben az *örömapa*, a kit diákul úgy hínak, hogy *Letilius*, épen jókor érkezett a *jegyváltásra*. Legnagyobb kár, hogy egy Magyarországbán készült *Tükör* a hurczolkodás alatt eltörött; ellenben *vőfély*, ki a násznépet vezette, szintén magyar legény volt, a kit, — mint minden magyar em-

bert, — úgy neveznek, hogy „*tür.*“ — Van azonban még a pápának egy pár leánya, az egyik örök hajadoni életre van szánva; a mit azonban azért nehéz neki observálni, mert a neve is, ha visszafelé olvassák, csupa merő *Ámor*; a másik pedig a férjével nagy viszálykodásban él, s örökösen válni akar, mert a fiaival nem igen jól bánnak s igen boldogtalan házaseletet élnek együtt; én nem tudom, hogy mi bajuk egymás között, mert az ilyen privát családi viszálykodásokba nem szeretek avatkozni; hanem annyit látok, hogy sehol sem igen nagyon szerelmesek a *Bourbonba*. — Hja bizony nagy baj az egy család apára nézve, ha csupa merő leányai vannak, mert nem győzi őket megőrizni az elcsábítástól; a mi azután nagy veszedelem, mert tudvalévő dolog Nagy Katalin czárnéról az a történet, hogy mikor egyszer egy előkelő herczegasszony panaszt tett előtte egy fiatal nemes ellen, hogy leányát elszókteté s vele ezelőtt két héttel megesküdött, kéri tehát, hogy a czárné *semmisítse meg* e házasságot s a herczegnőt helyeztesse *eléb-beni* hajadoni állapotába vissza; erre azon választ nyerte, hogy kivánsága első részét megkaphatja, de a másodika a czárné minden hatalma sem elégséges. Ezt nevezik a diplomáták *fát akkomplínak*. (Hogy mit jelentsen ez a : *főtt a krumpli?*“) Hát épen csak annyit jelent, hogy „*főtt a krumpli*“ s következőleg azt többé elültetni nem lehet, mert ki nem csirázik. Mi is ettünk elégszer *főtt krumplit* mundérban, egye már más is. (Hát az a lengyel kérdés megint micsoda?) Hát tudok én lengyelül? (Hát az orosz nemes urak mit kívántak a czártól?) Csak arra az egyre instálták alássan, hogy méltóztatnék a számukra kikiáltani a respublikát; hanem azt a választ kapták rá, hogy még ez egy kicsinyt korát van. (Hát aztán semmit sem kaptak? szép kis haladás! (Miklós czár alatt majd *kaptak volna* valamit az ilyen kivánságokért, fogadom egyik sem mondta volna azt, hogy az *övé kevés*.)

(Ha olyan nagyon értek hozzá, mondjam el, hogy miféle szerzet legyenek azok a nápolyi *sanfedisták*, a kik rakoncátlanokdakt?) Tehát ez egy előkelő és hatalmas *nemesi rend*, a melynek *insigniái* e következők : legelsőben is *csizmát nem hordanak*, másodsor *kabátjuk nincsen*, harmadsor az *inget nélkülözik*, negyedik rendjel a *kalap távolléte*, ötödik kitüntetés az, hogy a *köpenyeg rongyos*; a *nagykeresztesek* végre még a köpenyegét is mellőzhetik, Mindnyájuk főpátronusa Lázár (a pásztor?) nem a pásztor; — s ezek után neveztetnek monsignori Lazzaroniknak, vagy is a végett, hogy a becsületükre való bizakodás nagyon kétséges állapot : *Sanfedistáknak*. Ez a legelőkelőbb és kiváltságoltabb főrend Neápolisban, mivel először is *semmi nemű adót nem fizet*, másodsor mivel *semmit sem dolgozik*, és harmadsor mivel pompásan *tud foszlogatni*, mely tulajdonságaiért igen nevezetes kitüntetésben részesül. (De hát nem fáznak azok?) Nem, hiszen a kormány ruhazza őket.